TopFit a Biffi (věc C-22/18)

Datum rozhodnutí: 13. června 2019

Závěr: *Právo EU brání takovým předpisům národního atletického svazu, podle nichž občan EU, který je státním příslušníkem jednoho členského státu a po mnoho let má bydliště v jiném členském státě, kde má tento svaz sídlo a kde je amatérským běžcem v kategorii senior, a podle nichž se nemůže účastnit národního mistrovství v této disciplíně stejným způsobem jako státní příslušníci nebo se jej může účastnit pouze „bez hodnocení" či „mimo soutěž" a nemůže se účastnit finále a získat titul národního mistra, ledaže jsou tyto předpisy odůvodněny objektivními hledisky, která jsou přiměřená legitimně sledovanému cíli, což musí ověřit předkládající soud.*

Skutkové okolnosti: Daniele Biffi je italský státní příslušník, který se narodil v roce 1972 a žije v Německu od roku 2003. Účastní se jako amatérský sportovec soutěží v běhu na 60 m, 100 m, 200 m a 400 m v kategorii senior (nad 35 let). Daniele Biffi je členem TopFit, sportovního oddílu se sídlem v Berlíně (Německo), který je členem svazu lehké atletiky v Berlíně, který je dále členem DLV. DLV sdružuje všechny lehkoatletické svazy existující na úrovni spolkových zemí. Organizuje národní mistrovství v lehké atletice pro tři kategorie sportovců, a sice juniory pod 20 let, vrcholové mladé sportovce a seniory. Od roku 2012 se D. Biffi, který přestal být členem Italského lehkoatletického svazu, účastní v Německu národních mistrovství v kategorii senior. Do 17. června 2016 stanovil § 5.2.2 soutěžního řádu pro lehkou atletiku, že občané Unie, kteří nemají německé občanství, jsou oprávněni účastnit se mistrovství Německa, pokud mají po dobu jednoho roku startovní akreditaci za německý atletický oddíl či tréninkovou skupinu. K tomuto datu DLV tento řád změnil a toto ustanovení zrušil. V § 5.2 uvedeného řádu již jsou zmíněni pouze státní příslušníci, a v souladu s pokyny DLV jsou tak k účasti na národním mistrovství vybíráni přednostně sportovci německé státní příslušnosti.

Právní stránka: Autonomie, kterou mají soukromé asociace při přijímání sportovních pravidel, nemůže omezovat výkon práv, která Smlouva přiznává jednotlivcům. Skutečnost, že je pravidlo čistě sportovní, neznamená, že je od počátku vyloučeno z působnosti Smlouvy. Argument, že veřejnost očekává, že národní mistr dané země bude mít státní příslušnost této země, proto neodůvodňuje jakýkoli typ omezení účasti cizích státních příslušníků na národních mistrovstvích. Dotčené subjekty, jako jsou organizátoři mistrovství nebo sportovní svazy, sice stanoví vhodná pravidla zajišťující hladký průběh soutěží, avšak tato pravidla zahrnující omezení či vyloučení účasti cizích státních příslušníků ze soutěží nesmějí jít nad rámec toho, co je nezbytné k dosažení sledovaného cíle.

Související judikatura: rozsudek ze dne 11. dubna 2000, *Deliège*, C-51/96 a C-191/97, EU:C:2000:199, rozsudek ze dne 13. dubna 2000, *Lehtonen a Castors Brain*, C-176/96, EU:C:2000:201.

Relevantní právní úprava: čl. 18, 21 a 165 SFEU.

Meca (věc C-41/18)

Datum rozhodnutí: 19. června 2019

Závěr: *Právo EU brání vnitrostátní právní úpravě, podle které podání žaloby proti rozhodnutí o ukončení smlouvy na veřejnou zakázku přijatému veřejným zadavatelem z důvodu závažných nedostatků při jejím plnění zabraňuje veřejnému zadavateli, který vyhlašuje nové zadávací řízení, aby ve stadiu výběru uchazečů jakkoli posoudil spolehlivost hospodářského subjektu, jehož se toto ukončení týká.*

Skutkové okolnosti: Město Neapol vyhlásilo zadávací řízení na veřejnou zakázku na poskytování služeb školního stravování pro školní rok 2017/2018. Tato zakázka byla rozdělena na 10 částí, přičemž každá z nich odpovídala jednomu z obvodů města Neapol. Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že v předcházejícím školním roce uzavřela společnost Sirio s městem Neapol smlouvu o poskytování služeb školního stravování, jež se týkala dvou částí této zakázky a která byla ukončena v květnu 2017 kvůli případu otravy jídlem v důsledku přítomnosti koliformních bakterií v potravinách podávaných ve školní jídelně. Poté, co analýzy provedené Regionální agenturou pro ochranu životního prostředí v Kampánii, Itálie, na vzorcích potravin, které mělo u sebe vedení školy, potvrdily přítomnost koliformních bakterií, zejména v hovězím mase, byla veřejná zakázka na školní stravování pro školní rok 2016/2017 udělena

společnosti Meca, která se v rámci zadávacího řízení na tuto veřejnou zakázku umístila na druhém místě.

Právní stránka: Článek 80 odst. 5 písm. c) kodexu veřejných zakázek opravňuje veřejného zadavatele vyloučit hospodářský subjekt ze zadávacího řízení zejména v případě, že vhodnými prostředky prokáže, zaprvé že se tento hospodářský subjekt dopustil vážného profesního pochybení, které vyvolává pochybnosti o jeho důvěryhodnosti nebo spolehlivosti, zadruhé že tato závažná pochybení, která mohla být způsobena závažnými nedostatky při plnění dřívější veřejné zakázky, vedla k ukončení smlouvy s veřejným zadavatelem, k náhradě škody nebo k jiným srovnatelným sankcím, a zatřetí že toto ukončení nebylo napadeno u soudu ani soudem potvrzeno. Posuzovací pravomoc, kterou veřejnému zadavateli svěřuje čl. 57 odst. 4 směrnice 2014/24, je totiž ochromena pouhou skutečností, že zájemce nebo uchazeč podal žalobu proti ukončení dřívější smlouvy na veřejnou zakázku, jejímž byl signatářem, i když se jeho chování jevilo jako dostatečné k odůvodnění tohoto ukončení. Tato směrnice je totiž inovativní zejména tím, že v čl. 57 odst. 6 stanoví mechanismus nápravných opatření *(self-cleaning)*. Toto ustanovení, které se vztahuje na hospodářské subjekty, jež nebyly pravomocným rozsudkem vyloučeny z účasti v řízení, se snaží povzbudit hospodářský subjekt, který se nachází v některé ze situací uvedených v čl. 57 odst. 4 uvedené směrnice, aby doložil, že jím přijatá opatření postačují k prokázání jeho spolehlivosti navzdory existenci platného důvodu pro vyloučení. Jsou-li tyto důkazy považovány za dostatečné, příslušný hospodářský subjekt se ze zadávacího řízení nevyloučí. Za tímto účelem hospodářský subjekt prokáže, že nahradil nebo se zavázal nahradit veškeré škody způsobené spácháním trestného činu nebo pochybením, detailně vysvětlil fakta a okolnosti v aktivní součinnosti s vyšetřujícími orgány a přijal konkrétní technická, organizační a personální opatření vhodná k zabránění další trestné činnosti nebo pochybením.

Související judikatura: rozsudek ze dne 13. prosince 2012, *Forposta a ABC Direct Contact*, C-465/11, EU:C:2012:801.

Relevantní právní úprava: čl. 57 odst. 4 písm. c) a g) směrnice EP a Rady 2014/24/EU o zadávání veřejných zakázek.

Hakelbracht a další (věc C-404/18)

Datum rozhodnutí: 20. června 2019

Závěr: *Právo EU brání vnitrostátní právní úpravě, podle níž v situaci, ve které určitá osoba, která se považuje za oběť diskriminace na základě pohlaví, podala stížnost, je pracovník, který ji v této souvislosti podpořil, chráněn před odvetnými opatřeními ze strany zaměstnavatele pouze tehdy, pokud se jako svědek účastnil prošetřování této stížnosti a jeho svědectví splňuje formální požadavky stanovené v uvedené právní úpravě.*

Skutkové okolnosti: Tine Vandenbon byla zaměstnána společností WTG Retail jakožto vedoucí jednoho z obchodů s oděvy provozovaných touto společností. V této pozici vedla dne 24. června 2015 pracovní pohovor s J. Hakelbracht týkající se místa prodavačky, které mělo být obsazeno od 1. srpna 2015. Při tomto pohovoru J. Hakelbracht uvedla, že je ve třetím měsíci těhotenství. Dne 5. července 2015 informovala T. Vandenbon společnost WTG Retail, že v osobě J. Hakelbracht našla vhodnou uchazečku. Odpovědná pracovnice oddělení lidských zdrojů tohoto podniku jí však elektronickou poštou ze dne 6. července 2015 sdělila, že nechce J. Hakelbracht zaměstnat z důvodu jejího těhotenství. Elektronickou poštou ze dne 7. července 2015 T. Vandenbon upozornila společnost WTG Retail, že takové odmítnutí přijetí do zaměstnání z důvodu těhotenství je zákonem zakázáno. Dne 12. srpna 2015 se však dozvěděla, že společnost WTG Retail potvrdila rozhodnutí nezaměstnat J. Hakelbracht ze stejného důvodu. Tine Vandenbon informovala ve stejný den J. Hakelbracht, že její žádost o pracovní místo byla zamítnuta z důvodu jejího těhotenství. Dne 6. dubna 2016 vypověděla společnost WTG Retail pracovní smlouvu uzavřenou s T. Vandenbon. Důvody propuštění zahrnovaly zejména chybné plnění svěřených úkolů, nedodržování bezpečnostních pokynů, nedostatečnou údržbu obchodu a nepořádnost. Odbory, jejichž členkou byla T. Vandenbon, uvedené důvody zpochybnily. Jak J. Hakelbracht, tak i T. Vandenbon vyzvaly dopisem ze dne 10. října 2016 společnost WTG Retail, aby každé z nich zaplatila paušální částku odpovídající šestiměsíční mzdě. Vzhledem k tomu, že v tomto ohledu nedospěly k dohodě, obrátily se na pracovní soud v Antverpách, Belgie, u něhož se domáhaly, aby této společnosti uložil povinnost zaplatit tuto náhradu.

Právní stránka: Podle bodu 32 odůvodnění směrnice 2006/54 „zaměstnanec bránící osobu chráněnou touto směrnicí nebo svědčící v její

prospěch by měl mít právo na stejnou ochranu“ jako chráněná osoba, a to i po skončení pracovněprávního vztahu. Tento bod odůvodnění tedy potvrzuje, že cílem uvedené směrnice je vymezit kategorii pracovníků, kteří nejsou diskriminovanou osobou a kteří musejí mít možnost požívat ochrany před odvetnými opatřeními nikoli na základě formálních kritérií, ale na základě role, kterou mohli sehrát ve prospěch chráněné osoby a jež mohla vést dotyčného zaměstnavatele k přijetí nepříznivých opatření namířených proti nim. Účinnost ochrany požadované směrnicí 2006/54 proti diskriminaci na základě pohlaví by nebyla zajištěna, kdyby nezahrnovala opatření, která by mohl zaměstnavatel přijmout proti pracovníkům, kteří formálně či neformálně bránili chráněnou osobu nebo svědčili v její prospěch. Tito pracovníci, kteří mají ideální podmínky k podpoře této osoby a ke zjištění případů diskriminace, jichž se dopustil jejich zaměstnavatel, by totiž mohli být odrazeni od toho, aby se zastali uvedené osoby, z důvodu obavy, že jim bude upřena ochrana, pokud nesplní určité formální požadavky, jako jsou požadavky dotčené ve věci v původním řízení, což by mohlo vážně ohrozit uskutečnění cíle sledovaného směrnicí 2006/54 snižováním pravděpodobnosti, že případy diskriminace na základě pohlaví budou odhaleny a vyřešeny. Článek 24 směrnice 2006/54 je tedy třeba vykládat tak, že pracovníci uvedení v tomto článku, kteří nejsou osobou diskriminovanou na základě pohlaví, musejí být chráněni v rozsahu, v němž mohou být znevýhodněni ze strany svého zaměstnavatele z důvodu podpory, kterou formálně či neformálně poskytli osobě, která byla takto diskriminována.

Související judikatura: rozsudek ze dne 22. září 1998, *Coote*, C-185/97, EU:C:1998:424.

Relevantní právní úprava: čl. 24 směrnice EP a Rady 2006/54/ES o zavedení zásady rovných příležitostí a rovného zacházení pro muže a ženy v oblasti zaměstnání a povolání.

Aubriet (věc C-410/18)

Datum rozhodnutí: 10. července 2019

Závěr: *Právo EU brání takovým právním předpisům členského státu, které podmiňují poskytnutí finanční podpory na vysokoškolské studium studentům-nerezidentům tím, že ke dni podání žádosti o finanční podporu byl jeden z rodičů studenta zaměstnán nebo vykonával výdělečnou činnost v tomto členském státě po dobu nejméně pěti let v průběhu sedmiletého referenčního období, počítaného zpětně ode dne podání uvedené žádosti o finanční podporu, v rozsahu, v němž neumožňují nahlížet dostatečně široce existenci případné dostatečné vazby na pracovní trh tohoto členského státu.*

Skutkové okolnosti: Nicolas Aubriet, francouzský státní příslušník narozený v roce 1995, bydlí ve Francii u svého otce Bruna Aubrieta. Na začátku akademického roku 2014–2015 se N. Aubriet zapsal na vyšší odbornou školu ve Štrasburku ke studiu oboru diplomovaný odborný technik. Dne 29. září 2014 požádal N. Aubriet oddělení pro finanční podpory lucemburského ministerstva pro vysokoškolské vzdělávání a výzkum o poskytnutí finanční podpory státu na vysokoškolské studium na akademický rok 2014/2015, jak stanoví zákon ze dne 24. července 2014. Tuto žádost podal N. Aubriet jako dítě pracovníka zaměstnaného na území Lucemburského velkovévodství. Bruno Aubriet, francouzský rezident, je příhraniční pracovník, který byl s kratšími či delšími přestávkami zaměstnán v Lucembursku od 1. října 1991. Jako zaměstnanec vykonával výdělečnou činnost v Lucembursku po dobu 10 let od 1. října 1991 do 30. září 2001. Poté, co byl do 5. února 2002 nezaměstnaný, byl B. Aubriet po dobu šesti let, a to od 6. února 2002 do 14. ledna 2008, znovu zaměstnán na území Lucemburska. V období od 15. ledna 2008 do 16. prosince 2012 vykonával výdělečnou činnost ve Francii. Poté, co v období od 17. prosince 2012 do 30. září 2014 znovu vykonával výdělečnou činnost v Lucembursku, se stal v důsledku propuštění z hospodářských důvodů opět nezaměstnaným. Dne 5. listopadu 2014 zamítly lucemburské orgány žádost N. Aubrieta o přiznání finanční podpory na vyšší odborné studium ve Štrasburku na základě čl. 3 odst. 5 písm. b) zákona ze dne 24. července 2014 z toho důvodu, že B. Aubriet nevykonával v Lucembursku výdělečnou činnost po dobu alespoň pěti let v průběhu sedmiletého referenčního období počítaného zpětně od 29. září 2014, kdy byla žádost o finanční podporu podána.

Právní stránka: Je-li podmínka týkající se minimální odpracované doby ke dni podání žádosti o finanční pomoc způsobilá dosáhnout cíle podpory vysokoškolského studia a významně zvýšit podíl držitelů vysokoškolského diplomu s bydlištěm v Lucembursku, je třeba posoudit, zda zavedení referenčního období v délce sedmi let před podáním žádosti o finanční podporu pro počítání minimální odpracované doby pěti let v čl. 3 odst. 5 písm. b) zákona ze dne 24. července 2014

nepřekračuje meze toho, co je nezbytné pro dosažení sledovaného cíle. V tomto ohledu je třeba mít za to, že uvedené právní předpisy obsahují omezení, které překračuje meze toho, co je nezbytné pro dosažení legitimního cíle směřujícího ke zvýšení podílu obyvatel s bydlištěm v tuzemsku s vysokoškolským vzděláním, v rozsahu, v němž neumožňují příslušným orgánům poskytnout tuto podporu v případě, kdy rodiče navzdory několika krátkým přerušením pracovali v době předcházející podání žádosti o finanční podporu v Lucembursku po značnou dobu, v projednávané věci téměř osm let, jelikož taková přerušení nemohou zpřetrhat vazbu mezi žadatelem o finanční podporu a Lucemburským velkovévodstvím. Takto byl N. Aubrietovi nárok na finanční podporu státu na vysokoškolské studium odmítnut, ačkoliv jeho otec měl v letech předcházejících podání žádosti jeho syna o finanční podporu v Lucembursku stálé zaměstnání po značnou dobu, výrazně přesahující minimální dobu pěti let. Bruno Aubriet byl totiž daňovým poplatníkem v Lucembursku a přispíval do systému sociálního zabezpečení tohoto státu déle než 17 let v průběhu 23 let předcházejících žádosti jeho syna o finanční podporu na vysokoškolské studium, tj. od roku 1991 do roku 2014. Ze situace B. Aubrieta je tedy zřejmé, že zohlednění pouze činnosti příhraničního pracovníka vykonávané v Lucembursku během referenčního období sedmi let před podáním žádosti o finanční podporu není dostatečné pro plné posouzení významu vazeb tohoto příhraničního pracovníka s lucemburským pracovním trhem, zejména pokud tam byl již zaměstnán po značnou dobu před referenčním obdobím.

Související judikatura: rozsudek ze dne 18. července 2007, *Geven*, C-213/05, EU:C:2007:438, rozsudek ze dne 14. prosince 2016, *Bragança Linares Verruga a další*, C-238/15, EU:C:2016:949, rozsudek ze dne 20. června 2013, *Giersch a další*, C-20/12, EU:C:2013:411.

Relevantní právní úprava: čl. 45 SFEU, čl. 7 odst. 2 nařízení EP a Rady (EU) č. 492/2011 o volném pohybu pracovníků uvnitř Unie.

Aegean Airlines (věc C-163/18)

Datum rozhodnutí: 10. července 2019

Závěr: *Cestující, který má podle směrnice Rady 90/314/EHS o souborných službách pro cesty, pobyty a zájezdy právo obrátit se na organizátora souborných služeb pro cesty, aby mu byla proplacena pořizovací cena letenky, se již nemůže domáhat náhrady pořizovací ceny této letenky od provozujícího leteckého dopravce na základě uvedeného nařízení, a to ani v případech, kdy organizátor souborných služeb pro cesty není finančně schopen nahradit pořizovací cenu letenky a nepřijal opatření nutná k zajištění náhrady.*

Skutkové okolnosti: Aegean Airlines, společnost usazená v Řecku, uzavřela dopravní nájemní (charterovou) smlouvu se společností G. S. Charter Aviation Services Ltd (dále jen „G. S. Charter“), usazenou na Kypru, na základě které bylo její povinností poskytnout posledně jmenované společnosti k dispozici určitý počet sedadel oproti zaplacení ceny za pronájem. Společnost G. S. Charter následně tato sedadla prodávala třetím osobám, a to zejména společnosti Hellas Travel BV (dále jen „Hellas“), která je cestovní kanceláří usazenou v Nizozemsku. Společnost G. S. Charter a společnost Hellas uzavřely smlouvu, podle níž měl být každý pátek v období od 1. května do 24. září 2015 provozován zpáteční let mezi Eelde (Nizozemsko) a Korfu (Řecko), společnosti Aegean Airlines měla být vyplacena záloha a cena za zpáteční let na následující pátek měla být uhrazena každé pondělí. Dne 19. března 2015 si HQ a další zarezervovali u společnosti Hellas zpáteční lety z Eelde na Korfu. Tyto lety byly součástí „souborné služby pro cesty“ ve smyslu směrnice 90/314, jejíž cena byla zaplacena společnosti Hellas. Cestující HQ a další obdrželi elektronické letenky s logem společnosti Aegean Airlines vystavené na lety dne 17. a 24. července 2015, jakož i dokumenty uvádějící společnost Hellas jako nájemce letadla. Jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, několik dnů před dohodnutým datem odjezdu zaslala společnost Hellas HQ a dalším dopis a e-mail, jimiž je informovala, že vzhledem ke stagnaci počtu rezervací a rušení stávajících rezervací v důsledku „obav ohledně situace v Řecku“ v oné době musí zrušit lety dohodnuté se společností Aegean Airlines, která se vzhledem k nemožnosti získat předem sjednanou cenu od společnosti Hellas rozhodla, že od 17. července 2015 přestane provozovat lety na Korfu a zpět. Za těchto okolností společnost Hellas oznámila HQ a dalším, že jejich souborná služba pro cesty byla zrušena. Dne 3. srpna 2016 bylo rozhodnuto o insolvenci společnosti Hellas. Tato společnost nevrátila HQ a dalším pořizovací cenu letenek.

Právní stránka: Podle čl. 8 odst. 1 písm. a) nařízení č. 261/2004 ve spojení s čl. 5 odst. 1 písm. a) tohoto nařízení má letecký dopravce v případě zrušení letu povinnost nabídnout

dotčeným cestujícím pomoc mimo jiné ve formě náhrady pořizovací ceny letenky. Článek 8 odst. 2 uvedeného nařízení dále stanoví, že právo na náhradu pořizovací ceny letenky mají i cestující, jejichž let je součástí souborných služeb pro cesty, s výjimkou případů, kdy takové právo vyplývá ze směrnice 90/314. Z jasného znění čl. 8 odst. 2 vyplývá, že samotná existence práva na náhradu podle směrnice 90/314 postačuje k tomu, aby cestující, jehož let je součástí souborných služeb pro cesty, nemohl požadovat náhradu pořizovací ceny letenky od provozujícího leteckého dopravce podle nařízení č. 261/2004. Ustanovení čl. 8 odst. 2 nařízení č. 261/2004 implikuje, že právo na náhradu pořizovací ceny letenky podle tohoto nařízení a podle směrnice 90/314 nelze kumulovat, neboť taková kumulace by mohla vést k neodůvodněně nadměrné ochraně dotčeného cestujícího na úkor provozujícího leteckého dopravce, kterému totiž v tomto případě hrozí, že bude muset zčásti převzít odpovědnost za organizátora souborných služeb pro cesty vůči jeho klientům na základě smlouvy, kterou s nimi tento organizátor uzavřel.

Související judikatura: rozsudek ze dne 12. září 2018, *Harms*, C-601/17, EU:C:2018:702, rozsudek ze dne 15. června 1999, *Rechberger a další*, C-140/97, EU:C:1999:306.

Relevantní právní úprava: čl. 8 odst. 2 nařízení (ES) č. 261/2004 EP a Rady, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů.

České aerolinie (věc C-502/18)

Datum rozhodnutí: 11. července 2019

Závěr: *V případě letu s mezipřistáním sestávajícího ze dvou úseků, na něž byla učiněna jediná rezervace, a směřujícího z letiště umístěného na území členského státu na letiště umístěné ve třetí zemi přes letiště v jiné třetí zemi, může cestující, který do cílového místa určení dorazil se zpožděním v rozsahu tří hodin nebo více majícím původ ve druhém úseku letu provozovaném v rámci dohody o sdílení kódů dopravcem se sídlem ve třetí zemi, uplatnit svůj nárok na náhradu podle nařízení EU vůči leteckému dopravci Společenství, který provozoval první úsek letu.*

Skutkové okolnosti: Každý z 11 dotčených cestujících si zarezervoval u Českých aerolinií let z Prahy (Česká republika) do Bangkoku (Thajsko) přes Abú Dhabí (Spojené arabské emiráty). V rámci tohoto letu s mezipřistáním provozovaly České aerolinie jeho první úsek z Prahy do Abú Dhabí, který proběhl v souladu s letovým plánem a bez zpoždění na příletu v místě určení. Naproti tomu druhý úsek letu, provozovaný v rámci dohody o sdílení kódů společností Etihad Airways, která není „leteckým dopravcem Společenství" ve smyslu čl. 2 písm. c) nařízení č. 261/2004, a sice úsek z Abú Dhabí do Bangkoku, byl na příletu opožděn o 488 minut. Vzhledem k tomu, že České aerolinie odmítly zaplatit dotyčným cestujícím náhradu upravenou v čl. 7 odst. 1 písm. c) nařízení č. 261/2004, podali tito cestující proti shora uvedenému dopravci žalobu k příslušnému českému soudu prvního stupně. Tento soud jejich nároku na náhradu vyhověl, neboť měl mimo jiné za to, že i když úsek letu, během něhož došlo k významnému zpoždění, neprovedly České aerolinie, bylo možné jejich povinnost k zaplacení této náhrady založit na čl. 3 odst. 5 poslední větě nařízení č. 261/2004.

Právní stránka: Pokud jde o otázku, kdo je povinen platit náhradu v případě významného zpoždění na příletu v případě takového letu s mezipřistáním, o jaký jde ve věci v původním řízení, je třeba určit, zda letecký dopravce České aerolinie spadá pod kvalifikaci „provozujícího leteckého dopravce". Podle čl. 2 písm. b) nařízení č. 261/2004 se „provozujícím leteckým dopravcem" rozumí „letecký dopravce, který provádí nebo zamýšlí provést let podle smlouvy s cestujícím nebo v zastoupení jiné právnické nebo fyzické osoby, která uzavřela smlouvu s tímto cestujícím". Tato definice tedy stanoví dvě kumulativní podmínky, aby mohl být letecký dopravce kvalifikován jako „provozující letecký dopravce", a to uskutečnění příslušného letu a existenci smlouvy uzavřené s cestujícím. Dále je v čl. 3 odst. 5 druhé větě nařízení č. 261/2004 upřesněno, že jestliže provozující letecký dopravce nemá smlouvu s cestujícím a plní povinnosti podle tohoto nařízení, má se za to, že jedná v zastoupení osoby, jež uzavřela smlouvu s tímto cestujícím. Konečně podle článku 13 nařízení č. 261/2004 není splněním povinností provozujícího leteckého dopravce na základě nařízení č. 261/2004 dotčeno jeho právo požadovat podle použitelného práva náhradu škody od jakékoli osoby, která způsobila, že tento dopravce nesplnil své povinnosti, včetně třetích osob. Zvláště v případě letu s mezipřistáním, na nějž byla učiněna jediná rezervace a který je prováděn v rámci dohody o sdílení kódů, proto bude případně na provozujícím leteckém dopravci, který byl povinen zaplatit náhradu podle nařízení

č. 261/2004 z důvodu významného zpoždění části letu, kterou sám neprovozoval, aby se náhrady za finanční výdaj, který mu tím vznikl, domáhal na provozujícím leteckém dopravci, který za toto zpoždění nese odpovědnost.

Související judikatura: rozsudek ze dne 4. července 2018, *Wirth a další*, C-532/17, EU:C:2018:527, ze dne 11. května 2017, *Krijgsman*, C-302/16, EU:C:2017:359.

Relevantní právní úprava: čl. 5 odst. 1 písm. c) a čl. 7 odst. 1 nařízení EP a Rady (ES) č. 261/2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů.

Připravil: Jan Tlamycha

PRAKTICKÝ MANUÁL
k zákonu o obchodních korporacích
ASPI

Řešení více než 300 otázek korporátní praxe na základě analýzy soudních rozhodnutí

Včetně souvisejících
- vzorů
- checklistů
- postupů
- systematických provazeb

Více na **www.aspi.cz**

Wolters Kluwer

Když si musíte být jistí